

L'autonomisme no tornarà

written by Adam Majó | 30 de març de 2018

La primera república, la de Pau Clarís, va durar poc, una setmana, fins que, davant les dificultats per aturar els exèrcits de Felip IV, els mateixos braços generals que l'havien proclamat van decidir donar el títol de Compte de Barcelona a Lluís XIV de França. La segona va durar gairebé dos anys i es va acabar l'any 1812 quan el Principat for definitivament incorporat a l'imperi napoleònic. La tercera, més recent, la va proclamar Francesc Macià l'any 1931 i va durar exactament 3 dies, fins que el seu govern provisional va acceptar la proposta espanyola de restaurar la Generalitat de Catalunya dins el marc d'una república espanyola. La quarta república, la del 27 d'octubre de 2017, va durar escassament unes hores per finir quan el Govern va marxar a l'exili i les forces independentistes (totes!) acceptaren participar en les eleccions autonòmiques convocades pel president del govern espanyol. Des del moment que tots plegats vàrem acceptar les eleccions del 21 de desembre com a mal menor, la república va deixar de formar part de la realitat i va sobreviure únicament on encara és ara, als nostres cors.

Tot sembla indicar que l'actual conjuntura política (fruit d'aquelles il·legítimes però ben reals eleccions autonòmiques) acabarà amb la formació d'un govern de la Generalitat de majoria independentista presidit per una persona (no em feu dir qui) desvinculada de l'anterior etapa, és a dir, no perseguida per la justícia espanyola. Donarem més o menys voltes i farem més o menys gestos, abans d'arribar a aquest punt, però hi anirem a parar i no serà la pitjor de les sortides.

Una autonomia retallada dins un Regne d'Espanya cada cop més irrespirable és la pura i dura realitat immediata. El què no tornarà, però, és l'autonomisme. Aquell plantejament polític abans hegemònic que entenia l'estat espanyol com una

democràcia plena i el règim autonòmic com una fórmula acceptable per assolir quotes d'autogovern satisfactòries és mort. Els dies en els quals aquí fèiem veure que érem quasi un estat i a Madrid pensaven que érem poc més que una província s'han acabat per sempre. En un hipotètic estat de les autonomies gaire bé federal i gairebé plurinacional ja no hi creu ningú, ni aquí ni allà. Així doncs, el conflicte i la confrontació persistiran, marcaran inevitablement el futur immediat i no sempre prendran les formes que més ens agraden. No passa res.

En l'etapa que ara iniciem el Govern i els ajuntaments podran seguir treballant per una nova i definitiva proclamació republicana, però les limitacions i les amenaces seran molt superiors a l'etapa anterior. Caldrà, per tant, treballar intensament el front exterior i activar-nos encara més en la societat civil organitzada, per plantar cara als atacs, per desobeir quan es pugui, per construir convivència republicana i per, efectivament, seguir eixamplant la base.